

[Sigsgaard.]

for det andet forslag fra SF om at præcisere, at undervisningen skal være opøvelse til selvvirksomhed, jeg synes, det er et udmærket forslag, der her er kommet fra Landsorganisationen af Elever, og det er udmærket, at det er kommet frem også her i folketinget.

Men for lige at fortsætte med socialdemokratiets taktik med, at man egentlig så frygtelig gerne vil, og så holder man store taler om alt det smukke, man gerne vil, når man engang får mulighed for det, men forhindrer de små fremskridt, vil jeg tage noget frem, som den socialdemokratiske ordfører under behandlingen af forslaget om styrelsen af kommunernes skolevæsen sagde: Se, dengang havde jeg for VS stillt en række ændringsforslag om en større indflydelse for eleverne, mere åbenhed i arbejdet i skolenævn og decentralisering, således at den enkelte skole fik større indflydelse på sine egne forhold og alt ikke skulle dirigeres fra rådhusene rundt omkring. Til det sagde hr. Ejner Nielsen, den daværende socialdemokratiske ordfører — jeg tillader mig at citere fra Folketingstidende 1969-70, sp. 3153:

„De ændringsforslag, der er stillet af hr. Sigsgaard her til tredje behandling af lovforslaget om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v., kan mit parti ikke stemme for. Nogle af de synspunkter, der er nedfældet i ændringsforslagene, er mit parti ikke uvenligt stemt over for, men vi finder, at disse problemer bør tages op i forbindelse med revision af folkeskoleloven.“

Nu har vi en revision af folkeskoleloven, og nu ser vi, hvor lidt indhold der atter er gang var i det, vi hører fra socialdemokratiet, for hvad har man taget op? Ingenting af alt det, som man sagde man så gerne ville. Det var mundsvejr også dengang, og det er dybt beklageligt. I øvrigt viste det sig bagefter, da jeg studerede denne folkeskolelov nærmere, at det, man fra socialdemokratisk side sagde om, at de forslag, jeg havde stillet om elevdemokrati m. v., ikke hørte hjemme i styrelsesloven, men i folkeskoleloven, simpelt hen var forkert. Det havde ikke noget på sig. Forslagene om elevdemokrati m. v. hørte netop hjemme i styrelsesloven, hvor socialdemokraterne påstod, at de

ikke hørte hjemme; de var med til at forhindre, at der blev vedtaget noget, med henvisning til, at det skulle behandles under denne lov, hvor det intet har at gøre, sådan som traditionen er.

Jeg synes, det er et kedeligt billede, der på de områder, jeg her har nævnt, efterhånden tegner sig af socialdemokratiets uddannelsespolitik, efter at man har skiftet både ordfører og åbenbart linje.

Jeg må konkludere mine bemærkninger om lovforslaget her i almindelighed med, at heller ikke jeg vil tage medansvar for det ved tredje behandling. Det bærer i alt for høj grad præg af at komme haltende, efter at en udvikling er sket, og prøve at tage højde for denne udvikling. I stedet for burde en ny lov åbne nye muligheder, bl. a. mulighed for eksperimenter. Det gør loven nu i alt for ringe grad; den binder, den bremser, hvor den i stedet for burde inspirere og udfordre, og derfor kan jeg ikke tage medansvar for den.

(Kort bemærkning).

Karl Max Rasmussen: Jeg vil gerne have lov til at understrege noget af det, fru Anna Sejerø-Olsen og fru Meta Ditzel sagde om legemsøvelsernes betydning. Jeg er glad for, at det blev sagt, for også jeg beklagede allerede ved første behandling nedskæringen af faget legemsøvelser; jeg beklagede, at man på bekostning af flere rekreative fag skar ét fag så væsentligt ned, som man gjorde. Man kan se af den voldsomme reaktion, at det virkelig har betydning. Denne nedskæring har virkelig skabt en voldsom reaktion i offentligheden, og jeg vil da håbe, at rette vedkommende, d. v. s. læseplansudvalget, har forstået, at denne nedskæring ikke er ønskelig. Det var at forudse, at en sådan reaktion måtte komme. Over hele landet har der i mange måneder været propagandere for, at vi alle skal dyrke legemsøvelser og gøre motion for at modvirke det mekaniske samfunds tendens til, jeg havde nær sagt magelighed med en forøgelse af hjertesygdommene til følge. Alt, hvad vi har af sagkundskab inden for det sundhedsmæssige område, advarer imod at skære faget ned i skolen, hvor de gode vaner skal skabes og udvikles. Der er noget selvmodsigende i, at man på den ene side propagerer for le-